

NAŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravištvu „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Ob koncu leta.

Naš list končuje s pričujočo številko svoj tretji letnik. Ni še star, a vendar se lahko ozira s ponosom nazaj v kratko dobo svojega delovanja. Mnogo se je trudil, a hvala blagoslovu iz nebes, imel je tudi mnogo uspehov. In ljudstvu se je naš list prikupil in smelo rečemo, da na Štajerskem in Koroškem ni bolj priljubljenega lista nego je »Naš Dom«. Za to pa ga moramo tudi vsakokrat tiskati v 15 300 iztisih.

Naš list pa se je zares trudil, da je vsestranski ugajal dragim čitateljem in čitateljicam. Mične povesti, zanimive dogodbe, novice iz vseh krajev, uganke, politične, gospodarske in druge poučne članke, to vse je najti v njegovih predalih, zraven pa se je vedno imel prostora za poročila o mladinskem gibanju in za bojovite besede proti sovražnikom katoliške vere in slovenske narodnosti! Majhen je naš list, a dela pa, kakor bi bil velik!

Mnogo hvale pa smo dolžni za razširjenost našega lista tudi vsem njegovim mnogobrojnim prijateljem in prijateljicam. Seznanjali so z našim listom ljudi, ki še ga niso poznali, jim ga posojali ter jih prigovarjali, da si ga naroče. Hvala jim za ves trud!

In se jedao prednost ima naš list. On je najcenejši politični list na celém Slovenskem! Za eno krono ne dobite na Slovenskem nobenega političnega lista! To je dokaz, da ne iščemo pri listu dobička kakor drugi, ki cenó še vedno zvišujejo, ampak nam je le na tem, da pride dobro berivo v najširje kroge slovenskega ljudstva. In to uvažuje naš nesebičen namen, za to se list tudi tako rado, naročuje!

Danes ne bomo razvijali načrta za delovanje naše v bodočem letu. To storimo v prvem listu prihodnjega leta. A toliko že smemo danes povedati, da ne bomo nazadovali. Saj je naše geslo: Mi gremo naprej, mi gremo naprej, mi mladi! Temu geslu ostanemo zvesti!

Prijatelji in prijateljice našega lista, ostanite i vi zvesti svojemu glasilu ter skrbite, da tudi število naročnikov za bodoče leto ne bo nazadovalo, ampak napredovalo!

Nova vojska?

V izhodni Aziji se pripravljajo resne reči. Vse kaže, da se bo vnela med Japonsko in Rusijo huda vojska. Gre pa se za Korejo. Obedve državi bi radi imeli ta polotok. Japonska se je že pred leti zgrabila

s Kitajsko zaradi Koreje, a takrat ni dobila polotoka, pač pa se je polotok razglasil samostalnim. Od istega časa je Japonska silno skrbela, da zadobi na Koreji upliv in si ga utrdi, a tudi Rusija ni mirovala, kajti za njo je Koreja velikega pomena za izhodno politiko.

V zadnjem času je prišlo med Rusijo in Japonsko zaradi Koreje do skrajne napetosti. Rusija je sicer priznala Japoncem pokroviteljstvo nad Korejo, v nadomestilo pa je zahtevala popolno poročstvo v trgovini in pravico, da si sme postaviti dve trdnjavi, v Masampho, na južnem koncu otoka Koreje, in v Mopho, na jugozapadu. Japan pa teh zahtev noče dovoliti, ker se boji, da bi se s tem Rusija preveč zajela v Korejo.

Na Japonskem ljudstvo sili k vojski. Le vlada je oprezna in tehta natančno vse razloge, ki govore za in proti vojni. Vendar se kakor Rusija pridno pripravlja za vse slučaje na vojsko.

Vse pričakuje novih poročil iz vzhodne Azije ter je radovedno, kako se bo končala napetost med Rusijo in Japonsko.

Gospodarske stvari.

Vatjanje (kvokanje) kokošij, kako zabraniti? Večkrat se prigodi, da kokoši

Strah je znotraj otel, zunaj pa ga nič ni.

Mati je poslala sina k očetu po moko v mlin, kateri je bil eno uro oddaljen od doma. Oče je imel v mlinu veliko opravka, zato je obdržal sina Antona do noči pri sebi, da mu pomaga pri delu.

Luna je stala že visoko na obnebu, ko se Tone poslovi od očeta, dene vrečo čez ramo in se napoti proti domu. Greoč čez polje je vriskal, da je odmevalo daleč tam v gozdu. Od mesečine razsvetljena noč je kaj prijetno ugajala njegovi mladi naravi in zakročil je s polnega grla:

Je pa davi slanica pala
na zelene travnike,
je vso trav'co pomorila
in vse žlahtne rožice.

Čim bliže pa je prihajal gozdu, tem bolj tiha je bila pesem, dokler se ni slednjtje popolnoma izgubila. Od gozda sem je pihljaj lahen veter ter raznašal čez polje porumenelo in odpadajoče listje. Šumljanje smrek in premikanje senc ob potu je navdajalo Toneta z nekim strahom.

Ko pride do gozda, se ozre — in kaj zapazi? Nekaj črnega se je pomikalo tam ob robu njive za njim. Hoteč se otresti neprijetnega čuta, povspeši korake. Na misel mu prihajajo razne povesti o duhovih, strahovih in roparjih, katere je že slišal pripovedovati. V takem razmišljanju pride v sredino gozda, kjer se je cesta zavila proti severozahodni strani in za sabo je pustil velik ovinek. Teda črna pošast se mu je tako naglo bližala, da je ni mogel pustiti za gozdnim ovinkom. Enkrat se še plaho ozre in vidi, da se je pošast naenkrat spremenila v groznega zmaja. Visoko nad glavo majal je z repom in dve cunji, kakor dve peruti, sta plapolale ob boku. Ta postava je bila v mesečni svetlobi tem groznejša videti. Tonetu je vsled groze pretreslo mišice in mozeg. Lasje se mu začnejo ježiti in v groznem strahu vrže vrečo z rame in beži, kolikor so mu pripuščale od strahu tresoče se noge. Ko pa pribeži do vežnih vrat, buti s tako močjo v nje, da so kar odletele. Nato pa se zgrudi nezavesten na tla.

Brat in mati hitro prihitita iz sobe,

in ko ga najdeta nezavestnega na tleh, spravita ga v sobo. V prvem hipu sta bila popolnoma zmešana, naposled sta mu začela ribati sence z jesihom. Ko je čez nekaj minut odprl oči, začela ga je mati spraševati:

»Za božjo voljo, Tone! Kaj pa se ti je pripetilo? Te je li kedo napadel? Povej, kaj se je hudega zgodilo? Govori, Tone, govori! Reši me iz te negotovosti!«

Ko je France spoznal, da ni več v oblasti gozdnih pošasti, temveč v obližju ljube matere, začel je pripovedovati:

»V gozdu straši! Neka črna pošast se mi je v gozdu s tako naglostjo bližala, da nisem mogel spoznati, jeli letela po zemlji ali po zraku.«

Tukaj si je Tone globoko oddahnil, ker ravno prestana nezgoda ga je grozno zmučila, potem pa je nadaljeval:

»Imela je strašen rep nad glavo, ki je bil videti, kakor velika plamenica in ki mu je obkroževal okoli glave. In nakrat se je razsvetilo po vsem gozdu, vreča mi pade z rame in bežal sem, kar so me noge nesle. Zmaj je tulil za mano ter mi

nič ne neso jajce, pač pa v jednomer kvokajo. Da se to zabrani, svetuje se sledeči pomoček: Zaprimo kokoš na bolj hladno prost. r in dajmo ji v jutru piti na tešče nekaj kapljic ricinovega olja. Krmimo jo z bolj hladno hrano n. pr. debeli otrobi zmešani s kislim mlekom in zrezano salato, zraven se naj skrbi za dosti hladne vode za pijačo. Tako se hrani kokoš vsaj po par dnij, (vsaj ricinovega olja ni treba navadno več), nato se kokoš spet pusti na dvorišče. Po 8. do 10 dneh začne kokoš spet nesti.

Kaj storiti, da se meso od svinj da lepše sušiti? Velikokrat se primeri, da se meso od svinj ne dá lepo posušiti. Uzrokov za to je lahko več. Ako je meso v preveč debelih kosih, da sol vsaj do kosti ne prevzame ga zadostno, ako je soli premalo, ali če je sol včasih bolj slaba (tudi to se primeri!) ali če ni takej soli primešanega solitra; dalje če se obesi v dim v jutru, da se svežega lahko muhe polotijo, ali če visi v vlažnem dimu nad kotlom, kjer se kuha hrana za svinje itd. Vsi ti uzroki so lahko krivi, da se meso lahko suši. Pa še jeden uzrok je, da se meso ne da lepo sušiti in to je krma živine. Ako se svinja krmi z raznimi ostanki, kateri se hitro usmrde, n. pr. slabim krompirjem, nagnjilo repo ali raznimi kuhinjskimi odpadki, se meso od take živine nekako navzame raznotere gnilobe in se težko da sušiti. Da se to zapreči, dobro je, ako se svinja vsaj par dnij pred kolino krmi z bolj čistilno krmo, kakoršna je raznovrstno zrnje, n. pr. ječmen, koruza itd. Kmetje, zapomnite si to izkušnjo in v priliki jo uporabljajte, da ne boste potem tožili, da se vam najboljši grizljaji skvarijo.

Koristi nemščina slovenskemu kmetu?

Obče je znan rek: »Kdor več zna, več velja«. Vsakdo mora biti srečen, ako zna dva ali še več jezikov govoriti. Pa ta sreča ni samo za Slovence, ampak za vsakega človeka. Zakaj pa se Nemci, Italijani in drugi narodi nočejo splošno tujih jezikov učiti? Ker vedo, dokler se druge jezike uče, se nič ne uče, ampak le domači jezik zanemarjajo; ako delaš ti pri sosedu z večjim veseljem, kakor doma, gotovo gre domače gospodarstvo rakovo pot.

vedno bil za petami. Ves gozd je bil razsvetljen. Drevje je hreščalo pod silnim viharjem. Vrane so kavkale ter letale semtertje.

Tukaj mu brat prekine besedo: »Kaj pa je z moko, katero si pustil v gozdu?«
»Vrečo z moko«, odvrne Tone, »so gotovo hudobni duhovi raznesli na vse vetrove.«

»Ne muči ga z vprašanji«, reče mati, »gotovo je že lačen.«

Nato postavi predenj skledico tečnega močnika. Večerja mu ni dišala, kmalu je položil žlico na mizo in šel spat.

Zdajci nekdo potrka na vrata. Mati gredo odpirat — in kedo stopi v sobo? Dimnikar z omelom nad glavo in vrečo na rami. Razloži jim natanko, kako se je Tone njega zbal, vrgel vrečo z rame in zbežal.

In vsi so se posmehovali Tonetu. Stari pregovor pravi: Strah je notraj otel, zunaj pa ga ni!

Je pa vreden nemški jezik toliko za slovenskega kmeta, kolikor se on za njega trudi? Kaj mu pa prinese za njegov dom, za njegovo gospodarstvo? Znano je, da poljedelstvo, živinoreja, vinarstvo in sploh vse kmetijstvo zaradi različnih bolezni, manjše rodovitnosti zemlje, pomanjkanja delavcev ne more napredovati, ampak le vedno bolj in bolj hira in nazaduje in da kmet postaja od dne do dne revnejši. Da si pa on gospodarstvo zboljša, mu je treba potrebnih delavnih moči in znanosti, da more vse svojo delo racionelno, umno opravljati. Njemu je skrbeti, da si vse pridelke od leta do leta zboljša, da mu zemlja vedno več rodi in da dobi od živine vedno več haska. Kako naj kmet to doseže? Kmetijskih šol za slovenskega kmeta ni! Pouk v ljudskih šolah za gospodarstvo je tako malenkosten, da se o njem ne more govoriti. Kmetu ostanejo v izobrazbo le dobre gospodarske knjige in gospodarski časniki, ako je zna kmet čitati in razumeti. Brati se reče, pobirati iz knjig, kar se ti je v njo položilo. Čitaš slovenski kmet nemško knjigo, ali boš kaj pobral iz nje, ker je ne razumeš in razumeti ne moreš.

Predno pa se slovenski kmet ali sploh slovenski učenec toliko nemščine nauči, da razumi nemško pisane knjige, traja več let, in te leta si se učil le nemščino, ne pa gospodarstva, katero bi ti koristilo. Če bi se učenec ta čas pečal z branjem slovenskih knjig, koliko knjig bi prečital, koliko dobrega in koristnega bi si nabral iz njih, koliko nauk, katere bi lahko obračal v korist kmetijstva. Kdor tedaj hrepeni po nemških knjigah, zaostane za mnogo let v slovenščini in zgubi na ta način marsikatero krono, katero bi si lahko zaslužil, ako bi porabil nauke, katere bi našel v slovenskih knjigah.

V vsakem kraju kriči nekaj nemščurjev: le nemščino! le nemščino! In res se dajo slovenski kmetje zapeljati in pošljejo svoje sine in hčere v nemške kraje, da bi se naučili te blažene nemščine. Krepka mladina gre od doma; doma pa ostanejo samo stari ljudje in otroci, katerih naloga je, polja, vinograde in vsa druga dela opravljati. Starcu manjka moči, otroci pa so nevedni. More tedaj li slovenski kmet na ta način svojo gospodarstvo dobro obdelovati? Nikakor ne! Koliko ima tukaj škode, in vse zaradi nemščine. Če bi ostali tvoji sini in hčerke doma, bi lahko dobro obdelal tvoja zemljišča, katera bi ti prinesla stoterni sad in bi postal premožen; lahko bi tudi svojim ljudem toliko plačal, (nekaj proti, drugo pa z dedščino), koliko plača tuji gospod tvojemu sinu, tvoji hčeri, kateremu sedaj hlapčuje. Ko se vrnejo tvoji sini, hčere, večji nemščine, domov, so doma nezadovoljni, ker so se domu od-tujili; oni že gledajo po drugi družbi in vleče jih k ljudem, kateri nemško govore in kateri imajo čas tudi v delavnikih posedavati po krčmah. Koliko desetice se tukaj zapravi! A domačega dela vaje mladenič doma dela za svojo prihodnost in doma svoje zaslužene desetice šteti. Nekaterim se dopade črna suknja in misli si, kadar bom jaz nemški znal, bom tudi nosil črno suknjo in »to je nobel«! Pa to vse je v tvoji kvar. Kmet boji ponosen na svoj kmečki stan! Ako si priden delavec, vesten rokodelc, nihče te ne bo vprašal, če znaš nemški. Ker z nemščino nihče ne koplje, seka, struži itd. ampak le s spretno roko. Da bi bila nemščina res take važnosti, bi

na Nemškem ne bilo delavcev, prostakov pri vojaki, ampak bili bi sami bogati gospodi, kar pa ni tako.

V mariborski okolici zna vsak kmet tudi nemški; zato pa je prišlo že večina kmetijskih posestev na boben in meščanom v roke. Pridne roke, zdrav razum bi znal pomagati, nemščina pa nič ni pomagala. Tako je in ne drugače.

Storimo torej tudi mi po izgledu Nemcev. Spoštujmo svoj jezik, svojo zemljo, svojo domovino in napredek bode pri cellem gospodarstvu veliko bolj uspešen, kakor do sedaj. Skrbimo v prvi vrsti za svoj dom, za svojo korist. Naše šole naj pripravljajo ljudi za domače potrebe, ljudska šola za ljudstvo. Kdor pa hoče po svetu, zato se naj sam pripravlja.

Govori se: Ako nemški ne znaš, še vol ne moreš prodati. Lahko je prodati, ako je le imaš. Ni znano, da bi kedo zaradi neznanja nemščine vol ne mogel prodati in da so se že komu voli od starosti razsipali! Greš kupovat na Nemško, uči se nemškega jezika, ker se Nemeč zaradi tebe ne bo učil slovenščine; pride pa Nemeč k tebi, pa se naj on uči tvojega jezika.

Da bi bili Slovenci edini in da bi ne bilo med njimi izdajalcev, bi imeli v kratkem na Slovenskem vse sodbije, davkarije itd. slovenske in nam bi ne bilo treba zaradi nemščine pri gospodarstvu hirati in ubožati. Slovenci bi se bolj spoštovali, kajti, kdor sebe in svojega jezika ne spoštuje, ni vreden spoštovanja drugih. Delajmo tedaj tako, kakor drugi narodi, ne pa tako, kakor nobeden drugi narod!

Razne novice in druge reči.

Naše misli. Ah, kje so sedaj naše misli! Dela čez glavo! Zdaj moramo biti tukaj, sedaj tam! Ob koncu leta je povsod mnogo dela, posebno pa pri velikih podjetjih. In naš list je veliko podjetje! Četudi je po obliki majhen, a po številu naročnikov je velik, in marsikateri drugi list ga gleda s črno zavistjo. Mi pa se za to ne brigamo, ampak gremo naprej, mi mladi. Zdaj je treba že skrbeti za prvo številko prihodnjega leta! Zanimiva bo, da se bo vsem dopadla. A kaj vse priobčimo, še ne povemo! Naročite si zopet naš list, pa boste vedeli in tudi smeli čitati! Vsem Slovincem, osobito našim dopisovalcem, prijateljem in naročnikom želimo veselo novo leto!

Katoliško delavsko društvo pri Sv. Kunigundi na Pohorju je imelo prvi občni zbor v nedeljo, dne 27. dec 1903. ob 3. popoldne v kaplaniji. Društvo ima plemenit namen, dajati pridnim delavcem v sili podporo ter izobraževati ude in jim blažiti srce z dobrimi knjigami in katoliškimi časopisi. Mnogo uspeha!

V občini Ščavnica, pri Sv. Ani na Krembergu je dne 7. grudna smrt pokosila iz mladeniške družbe fant Martina Roškarja. Bil je edini sin Blaža Roškarja, mizarja na Ščavnici. Rajni je bil 31 let star, priden fant, rad je prebiral dobre časopise, ljubil krščansko življenje, nikdar ni nobenega hudo razžalil, bil je svojim starišem velika pomoč. Pogreb rajnega Martina Roškarja je bil dne 10. grudna. Spremljala ga je lepa množica ljudij, sorodniki in sosedi, pa tudi drugih ljudij je bilo mnogo, ki so šli za krsto. Mladeniške družbe fanti od Sv. Ane so ga nesli na

mrtvaški dom. Pač vsak je imel mokre oči ko se je poslovil od njega. Naj v miru počiva, dokler se ne vidimo nad zvezdami!

Devica Marija v Puščavi. Ker sem romar, zatoraj tudi rad romam k D. M. v Puščavo, ki je znana božja pot; pa kaj bi tudi ne, saj vsakokrat doživim tam kaj zanimivega. Tako ti morem, dragi »Naš Dom«, od svojega zadnjega romanja sporočiti, da imajo v Puščavi ustanovljeno kat. delavsko društvo, ki lepo napreduje, zraven pa tudi mladeniško in dekliško društvo, ki ima lepo število udov. Le zbirajte se, dragi mladeniči in dekleta, prav v obilnem številu pod Marijino zastavo, ter se ravnajte po geslu »Z Bogom in Marijo za slovensko domovino« in ne bo se vam treba bati duševnih sovražnikov, ki dandanes tako prežijo, posebno na mladino. Ker ravno govorim o duševnih sovražnikih, me žalost obide, da moram reči, da zahaja tudi v Puščavo nekaj iztisov veri in našemu narodu sovražnih časnikov. — Toda vsa čast mladeničem in dekletom iz Marijinih društev, ki se ne brigajo za take liste, ker jih dobro poznajo in vedo, da so ti največji njih duševni sovražniki. Videl sem, da berejo le dobre, v krščanskem duhu pisane časnike! Upam, da bom tudi v novem letu priromal k vam, ter zopet mogel kaj veselega poročati o vas. I kličem Vam, ostanite vedno tako neomahljivi, ter naročajte prav pridno in širite »Naš Dom« ter druge krščanske časnike, škodljive časnike pa le izženite iz Puščave, da kadar zopet pridem k vam, ne bom nobenega več našel v Puščavi. Do tedaj pa na svidenje! — Puščavski romar.

Sv. Anton v Slov. goricah. Na sveti post, dne 24. dec. je stari Bračič v Krabonoškem vrhu, župnije Sv. Antona v Slov. gor. poskušal iz stare puške streljati. Pri tem pa mu je puško razneslo, ter na levej roki dva prsta odstrelilo in celo dlan raztrgalo. Nesrečnež je moral na praznik Sv. Štefana v radgonsko bolnišnico.

Zavednost lenarškega okraja. V vseh župnijah lenarškega okraja delujejo bralna društva, tako pri Sv. Lenartu, pri Sv. Ruprtu, pri Sv. Barbari, pri Sv. Juriju, pri Sv. Benediktu, pri Sv. Ani, pri Sv. Antonu; pri Sv. Trojici pa zavzema mesto bralnega društva »mladeniška družba sv. Jožefa«, ki je kot društvo potrjena od namestništva. Ta družba si je ob priliki nepozabnega mladeniškega shoda pri Sv. Trojici dne 12. julija letošnjega leta pridobila veliko zaslug za krasni izid tega shoda. Sliši se v zadnjem času, da družba nazaduje in da živahnost njenega delovanja pojema. Prepričani smo pa, da mladeniči, ki so v vodstvu te družbe, in č. oo. frančiškani ne bodo dopustili, da bi nazadovala ali celo propadla, nego da bodo oboji v novem letu vse storili za napredek in procvit te za trojiško frančiškansko župnijo jako važne družbe.

Gornja Radgona. Kakor vsak dober gospodar ob koncu leta svoje račune pregleda, tako moramo tudi mi pogledati v naše društveno življenje, če smo napredovali ali nazadovali. Pristopilo je letos k mladeniški zvezi blizu 50 fantov. Marsikomu se bo zdelo to število malo, a kdor pozna tukajšne razmere, se bo gotovo zadovoljnega počutil. Da zveza napreduje, nam priča to, da je vsako nedeljo čitalnica

skoraj natlačeno polna. Podučni shodi se vršijo odslej redno vsako drugo nedeljo v mescu. Če se fantje naučijo lepega obnašanja, dolžnosti do svoje domovine in svojega materinega jezika, potem smo lahko zagotovljeni, da bo nekega dne pod Bračkovim »prestolom« strašanski potres, in da nam za »nemško stvar zaslužni« gospod Winkler ne bo hcdil dolgo v okrajni zastop govorit. H koncu želim vsem fantom veselo novo leto, in želim, da bi v prihodnjem letu pristopili vsi pošteni fantje k mladeniški zvezi, ki bo skrbela za pouk in zabavo. Ob ednem naznanjam, da bo dne 10. prosinca zborovanje kmetijskega bralnega društva v gostilni gosp. Osojnika s šaljivo pošto, petjem in tamburanjem. Voditeljstvo mlad. zveze.

Sv. Lenart pri Veliki Nedelji. Preljubi »Naš Dom«! Staro leto se nagiblje h koncu. Vsak dobro misleč človek premišlja, kaj je doživel, veselega in žalostnega skozi celo leto. Prvo, kar ti sporočim je to, da ima naša župnija veliko naročnikov na »Naš Dom« in skoraj vsaka družina ima naročen Glasnik najsvetejših Src. Kar pa je najveselejše, imamo že tukaj blizu pet let ustanovljen tretji red sv. Frančiška. Tudi Marijina družba dobro napreduje! Novi župnik so nam s pomočjo dobrih faranov že preskrbeli veliki zvon, prenovljen zvonik in nove cerkvene zastave. Pa tudi žalost nas je obiskala, ko nam je smrt pobrala sivolasega starčka, gospoda bisernika. In novi zvon je prvo žalostinko naznanil, da so gospod bisernik v gospodu zaspali. Spoštovanim gospodom urednikom najprisernejši pozdrav od zvestih naročnikov katoliških časopisov!

Sv. Janž na Drav. polju. Bog in domovina! Tako te pozdravljamo, dragi »Naš Dom«, ter tudi vas, premili mladeniči tovariši, širom mile domovine naše! Od nas šentjanžkih mladeničev še ni bilo v tem listu čitati nobenega dopisa, kakor bi mi tukaj blizu »Štajerčevega« brloga spali narodno spanje. Pa hvala Bogu, da temu ni tako! Tudi mi že precej časa delujemo za svobodo in prosveto milega nam naroda slovenskega in prekrasne domovine naše, pod geslom: z Bogom in Marijo za slovensko domovino! V lepem številu smo pristopili k našemu bralnemu društvu in v kratkem mislimo ustanoviti tudi mladeniško zvezo, da bi se tako bolj navduševali za blagor in svetinje naroda slovenskega. Mladeniči! Akoravno vas je že jako lepo število pri bralnem društvu, ki delujete za vero in domovino, vendar jih še precejšna večina spava in dremlje. Na noge! Vzdromite se in stopite v pogumne vrste navdušenih vam tovarišev, da se bomo potem skupno bojevali za najdražje svetinje naše: sveto vero, prelepo donečji jezik in krasno zemljo slovensko. Samo nekaj vas še prosim, tovariši! Zdaj, ko se bliža novo leto, bo nam treba skrbno poagitirati za pogumnega našega zaveznika »Naš Dom«! Z B.gom, navdušeni slovenski mladeniči! — Martin Skaza, narodni mladenič.

Iz Dornave pri Ptuji. Prirastlo je tukaj listu »Naš Dom« že ob njegovem sijajnem vzhodu več nevenljivih vejic; a zdaj se je že razširil v velečastno drevo. Svetujem vam, tukajšnji slov. mladeniči in dekleta, le naprej! Oklenite se brez izjeme v prihodnjem letu tega drevesa, katero rodi duševni in telesni blagor sloven-

skemu rodu! Tako vam kliče narodno dekle Jerica.

Iz Konjiškega okraja se nam poroča, da je še vedno samo nemški pečat na uradnih zavitkih okrajnega glavarstva. Kakor se je izrazil Kőrber na Dunaju, je uradovanje pri nas povsem pravilno, ker ni nikake pritožbe; in vendar dobivamo od uradov dan na dan samo nemške dopise. Slovenci! zapišimo na vsako nemško uradno pismo: nazaj! pa s tako debelimi črkami, da bo to videl tudi ministerski predsednik na Dunaju.

Iz popotne torbe. Ko pridem nekega dne po vinski kupčiji skoz Gornjo Polskavo na Poperg, pridem v leseno hišo, kjer je bil čevljar pri delu. Ko se začnem z njim pogovarjati, sem izvedel, da je bil pet let na Nemškem ter se zmirom zaveda, da je slovenske matere sin. Zvestobo naroda si je tudi do sedaj ohranil. Ko pa pridem do Antona Vračko, po domače Lačen, stalo je več mož pred hišo. Bili so v nekem prepiru in Lačen se ponosno potrka po prsih ter reče: »Pri moj duš, jaz sem Nemec«. Vprašam ga: »Aber konen si dajč?« Kaj mislite, kaj mi je odgovoril? Nič! Gledal me je samo prav debelo. Mož, ne sramujte se svojega materinega jezika, ker nemški itak ne znate. Ko sem si še nakupil nekaj vina, pridem do Pušnikove hiše, kjer zagledam na vratih nemški napis: To pa mora biti kakšna tovarna, sem si mislil. Pa sem se motil. Napis se glasi: »Ignaz Petrovitsch, Brandweinbrennerej«. Ignaz! ali nisi tudi nekaj povdarjal, da si Slovenije sin?! In sedaj pa ta napis . . . ? Poglej v druge kraje, med druge narode, če bi našel kje napis v tujem jeziku! Če se drugi narodi ne sramujejo imeti napisov v domačem jeziku, zakaj pa bi se potem Slovenci sramovali? Proč z nemškimi napisi, ki kazijo lepe slovenske kraje! Od tod pridem do velike hiše zraven kapele, kjer je ravno nek fant gnal delavce v vinograd. Najbrž bil je oskrbnik. Tukaj ne naredim nič s slovensčino, sem si mislil, ter vprašal nemški po vinih! A mladenič mi odgovori: »Tukaj ne boste s svojo blaženo nemščino nič opravili, ker nobeden nemški ne zna. Tukaj smo Slovenci!« Hitro odidem vsled tega odgovora naprej ter pridem do Lesjaka. Na hiši bil je nemški napis: Gemeinde-Amt Puchberg. Ko pa župana vprašam nekaj v nemščini, me začudeno pogleda ter reče: »Ne razumim.« »Kako pa to, če nemški ne znate, da imate nemški napis.« »Tea nistem jaz kriv, če mi je mizar nemškega naredil«, mi odgovori. »S temi ljudmi ni nič narediti«, sem si mislil. Kajti če sem si mislil kateroga za Nemca, sem naletel na Slovenca; če pa sem imel kateroga za Slovenca, našel sem nemčurja. Nekako vznemirjen sem odisel domov.

Vinski kupec.

Iz Družmirja pri Šoštanjju. Dohitela nas je žalostna mrzla zima, katere nam je vzela in potrgala iz vrtoč popolnoma vse cvetlice. To občutimo posebno me družmirska dekleta bitko, namreč ker nam je vzela mrzla zima v podobi smrti iz naše sredine nam zvesto tovarišico Heleno Tamše ter jo preselila v kraj večnega miru in počivanja. Helena Tamše, po domače Tašlerjeva, sklenila je dne 8. t. m. tek zemskega življenja ter nas, njene tovarišice zapustila za vedno. Omenjena je bila bolana skoraj dve leti, trpela je grozne muke, katere pa je prenašala vedno vdana

v božjo voljo. Na Marijin praznik, dne 8. decembra je mirno v Gospodu za večno zaspala. Rajna je bila že poprej in celi čas svoje boleznj zvesta prijateljica in naročnica »Našega Doma«, katerega je vsakokrat težko pričakovala, da si je dolge ure trpljenja z njim kratila. Solze v očeh so igrale vsakateremu, kdor je videl njen veličasten pogreb ter slišal v srce segajoči nagrobni govor, katerega so jej govorili g. župnik v zadnje slovo. Draga Helena, vsa družmirska dekleta ti kličemo: Bodi ti zemljica lahka!

Iz Polzele. Predragi nam list! Naša Marijina družba ti hoče danes par vrstic napisati. Omenimo, kako veličastno smo obhajali praznik Brezmadežnega spočetja Marije Device. Zjutraj ob šestih imeli so častiti g. župnik nauk za Marijine otroke, v katerem so nam prav živo na srce govorili, kako naj bi živeli, da bi bili vredni biti Marijini otroci. Na to smo imeli med zvonjenjem in med petjem Marijinih hčerk skupno sv. obhajilo, h kateremu je pristopila mladeniška in dekliška družba z gorečimi svečami. Nato se je služila sv. maša za Marijine otroke, pri kateri so izvrstno pele hčerke Marijine. Popoldan so imeli č. g. župnik pete litanije, s katerim smo še bolj povzdignili praznik Marijin, pelo je vse po cerkvi, staro in mlado. Najprej z Bogom in Marijo za slovensko domovino!

Sv. Jurij ob Taboru. Upam, da mi »Naš Dom« ne bo zameril, ako mu pošljem nekoliko podatkov o našem društvenem življenju v pretečenem letu. Veselo gibanje je nastalo v našem bralnem društvu, odkar se je pred letom našim ukaželjnim mladeničem in mladenkam odprla proti letni odškodnini 20 v knjižnica bralnega društva. Prejšnje leto n. pr. se je izposodilo komaj 500 knjig, letos pa 1500. V tem letu uprizorile so se pri nas sledeče igre: »Sv. Neža«, »Pet modrih devic« v proslavo Leona XIII., »Vaški skopuh« in pa »Zakleta soba«. Zraven tega smo imeli deklamacije, slišali smo mladeniče-govornike in celo eno mladenko-govornico. V odmorih so vsakokrat igrali tamburaši mladeniške družbe, a ne samo doma, ampak tudi v sosednjih župnijah so sodelovali pri veseljah tako na Vranskem dvakrat, na Polzeli, v Braslovčah in v Št. Pavlu. Naša »čebelica« za mladeničem in dekliško družbo, ki je bila pred dobrim letom ustanovljena, je že tudi nosila 1480 K. Pristopilo je dozdej k njej 51 udov in sicer 12 mladeničev, ki imajo skupaj 1120 K. Morebiti bo koga zanimalo, po katerih pravilih se nosijo kronce v njo, zato jih tukaj podam: 1. Čebelica je ustanovljena na podlagi poštne hranilnice. 2. Prvi znesek (vsaj 1 K) vložiti vsak ud sam. 3. Knjižnice shranjuje duhovni voditelj, kateremu se izročujejo tudi nadaljni zneski, da jih da vpisati 14. in pa zadnji dan vsakega meseca. 4. Če ima kateri ud že 100 K, se svetuje, da jih vzame iz poštne hranilnice in jih vložiti v kak drug denarni zavod, kjer se plačujejo večje obresti. 5. Želi se, da se vsak mesec vsaj 1 K vložiti. Sicer pa ta zadnja točka ni ravno potrebna, ker vsak, ki je začel enkrat vlagati, itak stori vse, kar je mogoče, da si svoje premoženje pomnoži. Koncem naj še omenim, da se nas je tudi čez 70 udeležilo letošnjega mladeniškega shoda v Petrovčah. Za svojo krasno zastavo smo korakali od Žalca med pevanjem lavr. li-

tanj in molitvijo sv. rožnega venca proti cerkvi Petrovske matere božje. Toliko za zdaj. Prihodnjic vam bom pa poročal, kako naši mladeniči in mladenke hodijo od hiše do hiše in nabirajo naročnikov za »Naš Dom« in še druge dobre časopise in najbolj goreče, ki bodo nabrali vsaj 10 naročnikov, vam bom naznanil tudi po imenu. Kaj ne, da jih želite poznati? (Pozdravljamo jih kot svoje prijatelje! Uredništvo.)

Dunaj. Predragi bralci »Našega Doma«! Slišali ste že nekaj o dunajskih Slovencih in o novoustanovljenem slov. kat. izobraževalnem društvu »Straža«. Pri zborovanju tega društva se je zbralo okoli 200 Slovencev in Slovenk, ki so bili sicer različnih stanov in različne starosti, a vsi enih misli in enega srca, vsi navdušeni za milo doneči jezik materinski in za sveto vero svojih očetov. Nadalje moram omeniti, da se bo slovenska služba božja prvič na Dunaju vršila v nedeljo, dne 17. januarja 1904 popoldne od poltretje ure do polstirih. Zbrali se bomo v cerkvi sv. Antona v XV. okraju (Fünfhäus). Prijazna cerkva stoji v Putonovi ulici. (Pouthongasse) med hiš. št. 16 in 18 ob Šmelci severno od zahodnega kolodvora c. kr. drž. železnice (Westbahnhof). Do Putonove ulice se pride z Neubau-Gürtel po März-Strasse. Ob 4 popoldne istega dne vrši se izredni občni zbor društva »Straža«, o katerem pa prihodnjic več! Dragi bralci »Našega Doma«, ker se to leto več ne snidemo, vam želimo vsi dunajski Slovenci in Slovenke veselo novo leto! Bog pa blagoslovi naše društvo, da rodi med nami mnogo koristi. Ljudmilka.

Duhovniške vesti. Kot gvardijan in župni upravitelj na minoritski fari v Ptujju je imenovan č. gosp. o. Alfonz Svet, kot župni upravitelj pri Sv. Trojici v Haložah č. g. Norbert Povodenj, kot provizor v Sielah č. g. Jernej Pernat, doslej kaplan v Žetalah, kot provizor v Št. Mihaelu nad Mozirjem čast g. Anton Fischer, župnik v Mozirju. Nastavljen je kot kaplan v Žetalah č. g. Lovro Štamberger. — V pokoj je stopil č. g. Ivan Ramor, župnik v Št. Mihaelu nad Mozirjem.

* * *

Koroške novice. Božičnica narodne šole v Št. Rupertu pri Velikovcu se je dne 16. t. m. vršila ob ogromni udeležbi navsesijajno. — Ustrelil se je v Šmartnem pri Beljaku učitelj iz Pontafija g. Eric Ziegler. Mlademu možu se je zmešalo. — Ljubljanska kreditna banka otvori z novim letom v Celovcu svojo podružnico v kolodvorskih ulicah št. 18. — Dež. vlade tajaik, g. dr. Viljem Klebel v Beljaku, je imenovan za c. kr. okrajnega glavarja v Velikovcu. — G. pl. Mayerhofer pride iz Velikovca k deželni vladi v Celovec. — Okrajni glavar celo vški Mak Nevin s slovenskimi prebivalci zelo trdo postopa ter jim nalaga kazni, kjer le more. Proč s takimi uradniki! — Novo šolo bodo napravili v Podpeci, kot podružnico šole v Črni. — Parov Gustl v Globasnici bo sedel osem dni zaradi razžaljenja g. Hojnika. Dober tek! — V Medah pri Smohoru je utonil 75letni preužitkar Jak. Štrempfl. Ko se je po noči vračal domu, je padel v Belo in se je tako ponorečil. — V snegu zadušil se je v Podgorjah pri Bekštanju 46letni hlapec Fr. Treznik. Bil je božjasten. — Na

šoli v Suhi pri Pliberku je razpisano mesto učitelja do dne 25. januarja.

Duhovske zadeve. Gg. Hugo Klimsch, kaplan v Motnici, in Edgar Klimsch, kaplan v Št. Vidu, sta zapustila našo škofijo. Prvi je odšel v Ameriko, drugi v benediktinski samostan v Admentu. Č. gosp. Fr. Muhl, župnik v Št. Lipšu, je imenovan za župnika na Žihpoljah.

Slovenci, učite se od žensk, kako je zahtevati narodnih pravic. Posestnica T. na Koroškem dobi iz Rožeka nemški opomin, naj plača še nekaj dolžnega davka. V davkariji z vso odločnostjo zahteva, naj ji razložijo po slovensko, kaj naj plača. Nobe den uradnikov ne zna slovenski! Plačajte, ji velijo sevé v nemškem jeziku; saj poznate številke. Jaz hočem vedeti, kaj naj plačam, se odreže srčna ženska; jaz zahtevam, da mi v slovenskem jeziku poveste, kaj mi je plačati. Pa saj vi veste tudi nemški, reče davkarski uradnik. To vas prav nič ne briga, in če bi tudi laško znala: jaz hočem slovensko slišati, kaj naj plačam. Jaz ne bodem šla v Nemce učiti se nemščine; naj se tisti učé slovenskega jezika, ki hočejo tu med nami Slovenci, služiti! — Nič ni pomagalo: žena je ostala pri svoji pravični zahtevi in iz druge pisarne so morali poklicati tolmača, ki je ženi povedal, kaj je dolžna plačati. Žena poravnava svoj dolg in reče: če se enkrat dobim nemški opomin, ga bodem privezala kravi na rog; naj se pa krava dogovori v nemškem jeziku ter plača dolg! Slovenci, bodimo vsi tako odločni in zahtevajmo vsi tako srčno svoje pravice, in kmalu se ne bodejo več upali z nami pometati.

Slovenska zmaga v Št. Petru pri Velikovcu. Občinske volitve v Št. Petru so za nas Slovence ugodno izpale. V drugem in tretjem razredu smo sijajno zmagali. Vsem vrlim kmetom, ki so se volitve obilno udeležili in neustrašeno volili za slovensko kmečko stran: Slava!

Slovenska zmaga v Globasnici. Občinske volitve v Globasnici so se vršile dne 21. decembra. Slovenci so z naporom zmagali v vseh treh razredih. Nemčurji so nastopili z vso silo in surovostjo ter rabili vse pripomočke, da zmagajo. V tretjem razredu so dobili našinci po 92, nasprotniki po 71 glasov, v drugem razredu našinci 29, nasprotniki 19, v prvem razredu naši 15, nasprotniki 13 glasov.

Slovenska zmaga v Galiciji. Dne 15. t. m. se je vršila pri nas občinska volitev; v III. razredu je bilo oddanih 77 glasov in so bili izvoljeni za odbornike z 51 glasovi: Šimen Rožar v Galiciji, Val. Merlič, Janez Golob v Encljivasi, Jožef Vedenik v Apačah in za namestnika: Peter Košar ter Šim. Jernej; v II. razredu je bilo oddanih od 45 glasov 22, vsled katerih so izvoljeni: Tom. Ogris v Drabunažah, Jož. Urank v Encljivasi, Jožef Plantov na Robežu, Flor. Žmave v Klančah za odbornike, ter Jožef Lužnik in Jurij Skocej za namestnike; v I. razredu, ki šteje s 4 častnimi občani 29 volilcev, je bilo oddanih 27 glasov in so sprejeli: Jan. Roter v Obrijah 27, Šimen Pegrin v Obrijah 17, Andrej Butej v Apačah 16, Jožef Boltej na Borovnici 15, Ign. Teyrowsky v Galiciji 9, Šim. Wutte v Obrijah 12, Edvard Thill v Mohličah 8 in Jurij Smrekar 3 glasove, — prvi 4 so torej izvoljeni. Namestnikom v I. razredu

sta izvoljena Bošt, Trobej in Šimen Črnko s 15 glasovi. — Izid volitve pomeni lepo zmago Slovencev!

Slovenske zmage. Razven že omenje njih slovenskih zmag pri občinskih volitvah, so še Slovenci zmagali tudi v Grebinju, Rikarji vasi in v St. Štefanu ob Zili. V Žitari vasi so Slovenci spravili štiri zanesljive moče v občinski odbor. Svitati se je začelo na Koroškem, slovenska Koroška vstaja!

Iz Prevalj. Edino delavsko slovensko društvo deluje že osem let v Prevaljah v blagor svojih udov. Smoter društva je, podpirati bolane ali za delo nezmožne delavce ter svoje ude izobraževati. Društvo priredi vsaki mesec zborovanje, kjer se razdele tudi podpore. Ima tudi svojo dobro urejeno knjižnico, iz katere se je tekočega leta izposodilo ogromno število namreč nad tisoč dvesto knjig. Razun tega se razdeli mnogo časnikov med ude. Iz tega se razvidi, kako rado bere tudi preprosto ljudstvo, če se mu dajo dobre knjige v roke. Tudi naša mladina krepko pristopa k mladeniški in dekliški družbi, ki sta med najstarejšimi na Slovenskem. Dokler bo navduševal mladino dosedanj verško-narodni čut, se za njo ni treba bati. Društvi delujeta sicer tiho, a vstrajno. — Električno bodo vpeljali v premogokop na Lešah; tudi nameravajo uporabiti električno moč za cestno razsvetljavo.

* * *

Razširjenje časopisov v Evropi. Čudimo se, ako beremo, da so Švicarji najmarljivejši bralci časopisov; na 100 prebivalcev pride tam letno 3895 časopisov. Na drugi stopinji stoji Danska s 3632 časopisi letno na 100 prebivalcev. Nato prideta Švedska s 3099 in Norveška s 2523 časopisi na 100 prebivalcev. V Nemčiji izide 2514 časopisov na 100 prebivalcev. Belgija stoji na šestem mestu in razpošlje letno 2025 časopisov na 100 oseb, dočim jih Francija le 1744. Vse druge države pa se zadovoljijo z manj ko 1000 časopisov letno na 100 prebivalcev; Anglija stoji še celo pod 500. Najmanj pa podpirajo časopise Rusi in Srbi.

Človek in stroj. Nek angleški strokovnjak predočuje, koliko delavskih moči nadomestujejo obrtnikom stroji, in sicer: eden delavec in dva učenca moreta izvršiti sedaj toliko dela, kolikor ga je izvršilo pred malo leti le 1100 tkalcev. Stroj z enim delavcem naredi v določenem času toliko podkev, kolikor bi jih moglo v istem času narediti le 500 pomočnikov. Stroj za žrebje nadomestuje 1000 delavcev. En lončar naredi dandanes toliko, kolikor je poprej komaj izvršilo 1000 lončarjev. Še imenitnejše je razmerje v pristanih, kjer nadomestuje vsak mornar na tovorni ladiji 2000 delavcev. Urar more s pomočjo stroja narediti 200 do 300 ur letno in si prihrani na ta način 85 odstotkov ročnega dela.

Mačka povzročila požar. V Črni-gori nad Idrijo je ležala v neki hiši mačka v pepelu pri ognjišču. Ker je bil pepel še žareč, vžgala se ji je dlaka. Uboga žival je vsled bolečine začela dirjati okoli ter je bežala na podstrešje, kjer se je vnela slama in v nekoliko trenutkih je bila hiša v plamenu.

Srce tolče po smrti. Ruski zdravnik dr. Kubljabko je pokazal poslušalcem srce domačega zajca, ki je tolklo, dasi je bil

zajček že več dni ubit. Pokazal je tudi srce neke deklice, ki je tudi tolklo, dasi je deklica umrla že 36 ur prej. Imenovani zdravnik je namreč iznašel neko sredstvo, katero inicira v srce po smrti. In kakor hitro pride to sredstvo v srce, dasi že mrtvo, začne tolči. Ta iznajdba vzbudila je veliko zanimanje in govori se, da bo z njo dosežen vspeh pri srčnih boleznih, celo pri kapu.

Čudovita ozdravljenja. Konec avg. je bilo v Lurdu v dveh dneh 35 do 40 tisoč romarjev. V tem času je mnogo bolnikov tam čudovito nenadoma ozdravelo. Iz dolge vrste zdravniško konstatiranih ozdravljenj naštevamo tu le sledeče: Gospodična Hortenza Trle, od mladosti hroma, na nogah, ki je mogla le z bergljami hoditi in gđna Alix Montier, istotako hroma, sta hipoma začeli hoditi brez pomoči. — Posebno pozornost je vzbudilo ozdravljenje Antonije Perret, katera je imela jetiko v najhujši meri in ki so jo bolj mrtvo kot živo prinesli pred jamo. Zdaj je zdrava in vesela kot riba v vodi. — Ozdravljeni so še: Adela Fleury (hromost), Antonia Cufay, ki je bila petnajst let popolnoma mustasta in je hipoma izpregovorila. Gospa Delbos iz Pariza (rue Bude 5) je bila nenadoma ozdravljena od bolezni v hrbtenici, katero so zdravniki spoznali za neozdravljivo. — Artur Frerotte je prišel težko bolan v Lurd. Zdravniki so konstatirali, da ima podedovano tuberkulozo v pljučih in v črevih. Štirinajst mesecev je že ležal; zdravniki so rekli, da mora umreti. Bil je tako slab, da ga romarski odbor ni hotel vzeti seboj, ker so mislili, da jim bo na poti umrl. A prosil jih je tako dolgo, da so ga vendar vzeli seboj. Že na poti se mu je boljšalo. Ko se je prvič kopal, mu je zelo odleglo. S procesijo so ga še nosili, a pa procesiji je vstal in popolnoma zdrav se je vrnil domov. — Pri določevanju bolezni in ozdravljenih je bilo nad 100 zdravnikov, deloma nevernih, kateri so prišli iz radovednosti, ali tudi, da bi našli kake »prevare«, o katerih vedno pišejo nasprotniki. — Ako liberalci pravijo, da to niso čudeži, in da se da vse to naravno razlagati, jim odgovorimo, da ni nobenega cerkvenega nauka, po katerem bi se moralo verovati, da so to čudeži. Kdor jih zna naravno razlagati, jih naj pa razlaga! A zasramovati ne smejo onih, ki verujejo, da so to čudeži!

Časopis za slepce je začel izhajati na Dunaju. Črke so s pikami izbočene, da jih je mogoče tipati.

Nedolžna na smrt obsojena. Dne 11. nov. l. 1898. se je na kramarici Ani Kraneinger v Siegerschaftu v okraju Mattinghofen na Gornjeavstrijskem izvršil roparski umor. Pri porotni obravnavi 15. junija leta 1899. v Riedu so bili od treh obtoženih: Mat. Gietzinger oproščen, obsojena pa sta bila k smrti na vešala Terezija Gietzinger in neki Karol Harter, kateremu je pa pozneje cesar milostnim potom premenil smrtno kazen v 20 let ječe. Terezijo Gietzinger so prepeljali v žensko kaznilnico v Schwaz na Tirolskem, Karola Harterja so pa oddali v kaznilnico Suben, kjer je lani umrl. Pred nekaj dnevi pa je prišlo k orožniškemu postajevodji v Kirchbergu na Gorenje Avstrijskem 16 letno kmetsko dekletce, katero je s tresočim glasom povedalo, da jo pošilja nje mati povedat, da pravi morilec je njen

oče, kmet Mat. Kaufmann iz Thalhausana. Kaufmana so orožniki prijeli v gostilni. Ko so mu povedali, da sta ga izdala žena in hči, ker jima ni dala vest miru, se je zgrudil, skoro na to priznal strašno dejanje ter tudi pripoznal, da je Terezija Gietzinger nedolžna in da je bil tudi v ječi umrl Karol Harter nedolžen! Povedal je, da je oropal umorjeni kramarici dvoje hranilničnih knjižic in da je denar ene knjižice že zapravil, drugo knjižico pa je sežgal, ker je to zahtevala žena, kateri se je izdal. Terezija Gietzinger je nedolžno sedela nad 4 leta v ječi, eno leto pa je presedela v preiskovalnem zaporu. Ko je zapustila kaznilnico, dal ji je ravnatelj 50 gld. kot prisluženi denar in sedaj dobi še nekaj odškodnine. A kaj, ko ji ne morejo dati toliko odškodnine, kolikor so ji škodovali. V ječi je dobila prej zdrava žena jetiko, govori le s težavo, ker 4 leta ni smela nič govoriti. Zaman je bilo pri porotni sodbi vse njeno zatrjevanje, da je nedolžna. Sledovi krvi so govorili proti njej. In ta kri je bila kri — kokoši, katero je isti dan zaklala. Pred sodiščem ji pred štirimi leti tega niso hoteli verovati, sedaj ji verujejo, ko je uboga žena ta grozna justična zmeta spravila na prag norosti. Sedaj je oproščena žena prišla k oni, katera je edina dolga štiri leta verovala na nje nedolžnost, k svoji stari sivolasi — materi. Ko je došla domov, dolgo časa radi slabosti ni mogla izpregovoriti nobene besede. Objete sta se več minut držali mati in hči ter glasno jokali.

Kako kosi smrt. Nek angleški statistik je sestavil sledeče račune: Na zemlji biva 1500000.000 ljudij. Vsako leto umrje 32 $\frac{1}{4}$ milijona ljudij, do 100.000 vsak dan, 4000 vsako uro, 67 vsako minuto. Vsako minuto pa se rodi 70 ljudij. Med živalmi in žuželkami živi najdalje slon, namreč povprečno čez 200 let. Najkrajše je življenje enodnevnice, ki živi le nekoliko ur.

Najdeni milijonski dedič. Pred dvema letoma je mladi baron Acel brez sledu izginil iz Budimpešte. Zapustil je svojo rodovino, ne da bi povedal, kam se je napotil. Med tem časom je umrl oče in zapustil svojemu sinu več milijonov. Njegova mati je razposlala detektive (redarje) na vse strani, da ga poiščejo. Vsa preiskavanja so ostala dolgo brezvspešna. Končno je pisal nek njegov znanec iz Transvaala, da ga je tamkaj videl. Tja došli detektivom se je posrečilo najti barona v neki bolnici, kjer je ležal nevarno bolan, ter ga prepeljati na Ogrsko.

Lakota v Kini. Grozovita poročila o lakoti v južni Kini je dobila angleška misijonska družba. Neki misijonar, ki je bil odposlan, da pomaga vsled lakote trpečim, poroča: »Stiska je tu precej večja, kakor v drugih prepotovanih krajih. Tu so prodajali človeško meso, navadno umorjenih zločincev; več sto žen in deklic je bilo prodanih ter prepeljanih v druga mesta. Sploh se ceni, da jih je bilo prodanih do 10.000. Ljudje so lakote umirali na ulicah. Pogosto so umrli žene in možje pri vходу v svetišče, ko so se odprla vrata, da se razdeli riž med nje. Komaj pa so izdahnili svojo dušo, prinesli so stražniki slabo krsto, vrgli truplo v njo in jo odnesli, da jo zakopljejo izven mesta.

Vedno manjša umrljivost v Avstriji. Ministrski svet priobčuje v »Oesterreichisches Sanitätswesen« zanimivo stu-

dijo o vedno manjši umrljivosti v Avstriji. Študija se opira na opazovanje dobe 81 let, od 1819. do 1899. L. 1819. jih je največ umrlo na Spodnjem Avstrijskem in sicer 337%, dočim jih je 1892 umrlo le 23·8%. Poslabšalo se je to razmerje le v Galiciji, kjer jih je leta 1819. umrlo 294%, v letu 1899. pa 295%. Najmanj jih je l. 1897. umrlo na Predarliskem, in sicer 21% in leta 1819. 25%. Na zelo slabem stališču v tem oziru stoji Bukovina, kjer se je umrljivost v 81 letih zmanjšala le za 0·2%. K temu veliko pripomore zdravo stanovanje in razne varstvene naprave proti nalezljivim boleznim.

Slabo je slišal. Dva gospoda sta se sprehajala spomladi po cesti tik železnice. Jeden sprehajalec je bil zelo gluhi. Mimo pridrdra vlak in lukamatija je zabrlizgal. »Hm«, pravi glušec, »to je prvi skrjanec, ki sem ga slišal to pomlad.«

Bogati voditelji socializmov. V francoski zbornici si je moral socialistični poslanec Vaillant pustiti reči: »Vi ste kapitalist 40 do 50 tisoč frankov in ste sedaj podedovali 610.000 frankov.« Toda v svojo tolažbo je mogel priznati, da tudi njegovi tovariši ne umirajo lakote. Tako je Jaures grajščak, Breton posestnik več hiš v Parizu; Antide Boyer je pred kratkim kupil graščino; Bertedut je borzni agent in milijoner; Millerand pa posestnik več velikih posestev. Kje je enakost, katero tako radi pridigajo socialisti.

2000 učencev rešil. Grozovito nezgoda je te dni preprečil v Cast Ham pri Londonu s svojo hladnokrvnostjo šolski ravnatelj Richardson. V šoli je bilo do 2000 otrok. Komaj se je pričel pouk, kar zasliši ravnatelj v bližnjih skladiščih pokanje, katero je povzročal nastali požar. Prekinil je pouk ter rekel učencem, da hoče poskusiti, kako bi bilo mogoče izprazniti šolo, ako bi slučajno nastal požar. Vseh 2000 učencev je v najlepšem redu zapustilo šolske sobe ter so srečno dospeli na prosto, ne da bi vedeli, v kaki veliki nevarnosti so se nahajali. Drugi in del prvega nadstropja je popolnoma pogorel, dočim se je ognjegascem po dveurnem delu posrečilo, rešiti ostali del poslopja.

Najlepši božični prazniki gospodinje Mare.

M. T. Savinjski.

Bogoljubna žena je bila Robanova Mara. Pobožna je bila in dobra v najlepšem pomenu besede. Ali jo hočete natančneje poznati?

Nobeno jutro je ni videlo brez molitve, in v njeni hiši ni bilo večera brez skupnega rožnega venca. In če je prišel Marijin praznik, si jo videl gotovo pri mizi Gospodovi prav kakor vsako prvo nedeljo meseca. To ji je bila sveta navada.

Ko se je potem vrnila domov, se je podala najprej k zibelci majhnega deteta in ga poljubila na nožno, belo čelo.

»Tonček moj«, dejala je tiho, »naj te Zveličar blagoslovi, ki je bil prav sedaj pred kratkem na mojih ustnih. Naj še pride v tvoje srčece, da bo prav dobro in pridno.« — Tako je kratko molila pri svojem ljubljencu, potem pa hitela za svojim delom.

Kot pametna gospodinja je tak dan podvojila svojo marljivost. Zamuda se

nikjer poznati ne sme. V spodtiko in nadlogo nikomur noče biti s svojo pobožnostjo. Mož je videl danes najprijaznejši obraz, slišal le krotke in potrpežljive besede — in tako je bilo navadno cel teden in še delj. Sicer bi ji sponašal po pravici: Tvoja pobožnost in piškav oreh isto velja.

Vsa hiša jo je ljubila in spoštovala: od moža in družine do slednjega mačeta. Vsi so čutili nje dobrohotno roko, nje milo srce. Hudo je bilo le to — da pri njej ni službe dobiti. Zakaj ne? Hlapca in dekle je dobila od starišev seboj, ko se je možila pred desetimi leti — in noben bi ne šel od hiše, če bi mu tudi ponujal dvojni zaslužek; zdelo se jima je, da sta pri njej doma. Imela je srce za njiju, skrb in dobro besedo, kakor bi bila nje najbližji rod, ne pa plačana družina.

Zdaj torej poznate, dragi mi čitatelji, Robanovo Mara, ki smo ji imenovali bogoljubno v najlepšem pomenu besede. To pohvalo zasluži — jelte?

In prav ta naša Mara je sedela nek božični večer prav žalostna in sama pri mizi. Vsi so bili odhiteli k polnočnici, mož s starejšim dečkom Francetom, in družina — ona pa je morala ostati doma; prehlajena je bila in je nekoliko kašljala — zato pa jo skrbni gospodar poprosi, naj tokrat ona ostane doma namesto njega.

Prvokrat, kar se spominja, je bila ta večer brez polnočke. Britko ji je bilo pri srcu, nepopisno britko. Zato se je vsedla k mizi prav jaslicam nasproti in skušala moliti. A ne gre prav. Zdajci začuje zvon, ki naznanja polnočno uro. Ah, ko bi mogla sedaj v cerkev! Kako lepo bodo spet gorele lučice krog božjega Deteta tam na stranskem oltarju! In tiste dve smrečici, ki jih cerkvenik vsako leto postavi tjakaj in nakinča z zlatimi orehi in jabelkami — kako lep duh razširjata, prav kakor na pomlad v gozdu. Saj res! Vse leto ni tako lepo v cerkvi, kakor na božični večer. Ona pa mora sedeti tukaj, ne sme iz hiše. Čim delj je premišljevala, tem žalostnejša je prihajala dobra Mara. Polasti se je tako hrepenenje, da ji privró svetle solze iz oči. — »Ali nekaj vsaj lahko imam«, si misli slednjic v tolažbo. Seže za evangeljskimi bukvami, ki so je imeli na polici vedno pri rokah — in si poišče evangelij svete noči.

Prebere ga poluglasno; potem pa jame premišljevati.

»Prenočišča nista dobila Marija in Jožef — za vaju ni bilo prostora v hiši? — Oj, ko bi jaz takrat živela in bi vidva pritrkala do mojih vrat! Vse bi vama dala, svojo hišo z vsem, kar premore, kako bi vama hotela postreči! Oj ljuba nebeška Kraljica, kako bi bila jaz srečna!«

»In pastirji so čuli pri svojih čredah — in videli angela Gospodovega! Kako lep je moral biti! Ves v nebeški svetlobi je bil! Ko bi ga jaz videla! In govoril je s pastirci! Kako so ga menda poslušali! Ah, ali vam ni srce tolko nebeškega veselja? — Kako ste menda hiteli potem k hlevčku, da ste našli božje dete v jaslicah? Vi srečni pastirčki!«

»Da, da! Prav tako je bilo, kakor kažejo tukaj naše jaslice v kotu« — si misli dalje gospodinja Mara in jame premotrivati pastirčke gori v kotu na zelenem mahu, kako hodijo in hite proti hlevčku. — Pa kaj vse nesejo! Hleb kruha ima prvi, ta pa jagnje zraven sebe, ko že kleči pred Jezuščkom, — tisti pa

nese celo butaro golobov — oni ima čutarico na rami — Kako lepo je to!«

»Da, da, tudi jaz bi kaj prinesla, kako rada prinesla! Oj, božje Detece, veš kaj? Blazinico bi ti dala in dajlepše plenice iz platna, ki je imam v skrinji — in gorko volneno suknjico — pa res, tudi odejico veselo pisano — potem bi te pač ne zeblo, kakor te je na tej trdi, mrzli slamici. — Oj, božje Detece, kako prijetno posteljico bi ti pripravila! — Zakaj me nisi hotelo imeti takrat na svetu? — Veš, najlepšega belega kruha bi ti spekla in bider in potic — vse, vsi bi ti dala!«

Čudno ginjeno je postalo dobro Marino srce. Ko bi le takrat živela, o prvi sveti noči, ko se je Jezušček narodil! Tako je začela hrepeneti in čim dalje je premišljevala tem lepša se ji je dozdevala misel. Da, ko bi živela takrat!

»Glej, vsi so te zavrgli, Tebe in Tvojo Mater, jaz pa, jaz bi ti skazala največjo ljubezen in skrb. Oj, tedaj bi ne trpelo pomanjkanja, ne mrazu in lakote — ne Ti ljubo Dete, ne ti mila mati Marija. — Kaj, ko bi bilo prišlo božje Dete zopet na svet? Oh šla bi, šla, če bi trebalo do konca sveta, da mu postrežem.«

In ko je tako premišljevala pobožna Mara, zrla je pred se na svoje jaslice, roke pa imela sklenjene na mizi pred sabo.

Malo le je brlela rudeča lučica, ki jo je imela v barvani čašici gori na deščici, tik pred hlevčkom. Pojemaja je lučica bolj in bolj in Mara ni mogla več razločevati posameznih podob. Ali pa njene trudne oči dobro ne vidijo?

Seveda ne! Lučica ne pojema, temveč narašča in raste. Čudovita svetloba se izliva iz nje po vsej sobi. In glej, glej! Mali Jezušček jame rasti tam v hlevčku, večji je, večji. Oh, kako se smehlja in giblje z majhnimi ročicami! Da, res je! Z jaslic se dviguje sredi čarobne nebeške svetlobe. Ali vidiš, Mara, kako ljubko se ti smehlja in ti gleda naproti!

»Oh, božje Detece, oj Jezušček, ali si res Ti? Ali si res? Povej, ali si morda prišel k meni, ker sem Te prosila? Ti si me uslišal!« — Tako je jela vzdihovati gospodinja Mara. Srce ji je burno utripalo in sapo ji je zapiralo. Veselje je in strah ob enem.

»Jezušček, ali si res Ti? Povej, ali si res?« vzdihne zopet! Hoče se spustiti na kolena — a ne more. Zdi se ji, da ima svinec po vseh udih. Hoče se dvigniti s prostora in stopiti tja k Detetu — a ne more. Čuti se kakor prikovano na stol. Vroče solze jo polijejo in hrepenече razprostre obe roki proti milemu Jezuščku.

Ta pa se dvigne še bolj in se ji malce približa, kakor bi plaval sredi rajske svetlobe in reče: »Mara! Glej, prosila si in želela, naj pridem zopet na svet; rada mi hočeš kaj podariti. Povej mi zdaj, Mara, hočeš li zares? Glej, le zato sem prišel, da vidim, ali mi res to podariš, kar si pravila!«

»Oj ljubi, ljubi Zveličar moj! Le reci! vse kar hočeš!«

»Daj mi, Mara, blazinico in odejico pisano, ker me tako zebe!«

»Rada! Koj grem.«

»Ne, počakaj še! Ali mi daš tudi gorko suknjico?«

»Seveda! Novo, rudečevolneno majhnega Tončka; nova še je!«

»Kruha tudi in bider?«

»Vse, vse ti prinesem!«
 »Pa glej, ljuba Mara! Tudi za mojo mater Marijo te prosim.«
 »Ali ti smem prinesiti svojo ruto iz ovčje volne? D e imam!«
 »Da, dobra Mara! Ali imaš tudi kaj za mojega rednika, sv. Jožefa?«
 »Veš, za nj ti prinesem srebrni tolar svoje krsne b.trel!«
 »Dobra moja Mara! Ali te še smem česa prositi?«

»Le veli, božje Detece!«
 »Vidiš, jeden izmed pastirkov, ki so me prišli molit, je tako ubog; nima nikogar na svetu, ne očeta, ne matere; vsi tako hudo ž njim ravnajo. Ali bi ga ne hotela vzeti pod svojo skrb in varstvo?«
 »Prav rada, vse tebi na ljubo, o j ljubo božje Detece! — Kje pa je?«

Koj ga spoznaš! Zunaj pred vrati čaka z mojimi prijatelji, ki so prišli, da mi pomagajo nesti tvojih darov. Glej, tam-le že prihajajo.«

In Detece je s prstom pokazalo proti durim, ki se hipoma odpró.

Mara se ozre. A kaj vidi? Kdo prihaja?

Na prag ravnokar stopi revna žena, dobro ji znana, s konca vasi iz najborejše kočje. Ima majhno dete v naročju — povila ga je še le pred tednom — in to-le revče je pol golo, v cunje povito in se trese mrazu. — Ah, temu je treba posteljice in blazinice, odeje in volnene suknjice, materi pa gorke rute.

Za njo se je drhteč od gladu jokalo dvoje otrok. Pozna jih. Korenova sta. Pred letom jima je umrla mati — a oče, zapravljivec, jima komaj spravi vsakdanjega kruha.

»Ta mi bosta nesla bidre in potice, vidiš, Mara«, reče božje Dete.

In vzadi, podprt ob beraško palico, naslonjen ob steno, sključen in star — Kdo si ne upa v sobo? Ah, kdo je to? Neznani se ji zdi! — Zdaj, naenkrat ga spozna! Ni li to njen stric, očetov brat, ki je pred leti nesrečen zapustil domovino, ko je bil zapravljen vse in nekje umrl — kje prav, se ne ve.

»Dobra Mara, vidiš, srebrnjak mi želi nositi ta revček! Rad bi se odkupil!« — Niti jedna sveta maša se ni brala zanj — ta misel šine Mari nenadoma v glavo. — Kakor žgoč ogenj, tako jo je spekla zaveš, da je tako brezsrčno pozabila na revnega strica siromaka.

»Vidiš, Mara, tam v kotu pa — tisti mi je najmilejši, moj bratec. Ali ga poznaš?«

Mara gleda in gleda. »Ali je res? Ta je Jezuščku najmilejši?«

Kdo je bil? Ubogi pastir Joko, ki so ga bili Stojanovi pred dvema leti s seboj pripeljali iz Hrvaškega, da jim pase živino. Revček je bil zadnji v vasi, zasramovan in zaničevan od vseh otrok. — Krastav je in ušiv — so djali. Mimogredoč mu je nekoč dala Mara skledico črešenj in ga pobožala po bledem licecu. Na to pa je revček prišel prosit, naj ga vzame v službo ker bi bil rad pri njej — a ona ga ni vsprejela.

Vse to je stopilo živo pred njeno dušo. ko je zagledala tega zapuščenega dečka.

»Bodi mu mati!« Tako ji je zaklicalo lastno srce. In pravkar njemu je sedaj namignilo božje Detece. Deček ga le gleda z začudenimi, srečnimi očmi — a vstopiti

se ne upa; le malce se ozre tja, kamor mu dete veli — proti gospodinji Mari. Ona se mu nasmehne in mu priklama.

Zdajci se revček osreči, skoči proti njej, na glas zaplaka in se vrže na njena kolena, proseč: »Mati, bodite mi mati!« — — —

Kaj je to bilo? Tema po hiši! Le lučica góri pri jasicah bláči — evangeljske bukve so padle z mize Mari na krsto, in jo prebudile iz blaženih sanj — ko je zamahnila z roko.

»Kaj, ali so te res bile le sanje? Je to mogoče?«

»Oh, kako je dobri Mari utripalo srce; obraz pa ji je bil moker samih solz. — Saj tam, tam je bilo božje Detece, živo, lepo, smehljaje. In klicalo jo je in govorilo ž njo.

»Zakaj le ni res? Zakaj so bile le sanje!« je vzdihnila Mara? »Ni res? Pač, resnica je. Božje Detece je govorilo z mano in mi dalo naročila! Kako srečna, presrečna se je čutila sedaj blaga Mara.

In jela je ihteti in jokati na glas. Spustila se je na kolena in si pokrila obličje z rokama. Ničesar ni hotela gledati — le v duhu spet ponoviti sladko podobo minulih sanj, v duhu poslušati prijazne, proseče besede. A videla je tudi spet one revne prepadle obraze, napol zmrazilo dete v naročju blede žene, jokajoča Stojanova otroka, pozabljenega strica tam pri steni slonečega — in slednjic pastirčka, ki se ji je vrgel v naročje in jo predramil.

»O božje Dete, izpolnim ti vse, kar si želelo.« S tem sklepom je legla Mara k počitku, s tem sklepom vstala drugo jutro. Vrnivšemu možu zvečer ni črhnila besedice o pomenljivih sanjah — zdele so se ji kar sveta skrivnost.

A drugo jutro, na veseli božični praznik, ko sta šla skupaj k božji službi, mu je povedala vse. Dobri mož se je veselil ž njo vred. In osrečila sta še isti dan toliko revnih in zaničevanih src — in vzela tudi revnega pastirčka — da sta

natanko izpolnila sanje gospodinje Mare. In ti le božični prazniki so bili najlepši vsega njunega življenja.

Ti ps, blagi moj bratec, draga bralka, kdaj si hočeš tudi ti pripraviti tako srečnih, blaženih božičnih praznikov? — Odpri oči in srce in poskusi! Dobri Jezušček bo tvoj obilni plačnik.

Skakalnica.

Priobčil Josip Štelcar.

kra-	Kaj	znam	lil	se-	pa-	ro	Bog
kor	raz-	tim	to	mo-	ti,	pa	met
čas;	si	Tuž-	lim	de-	ve-	je	bi-
nost	Ka-	po-	ne	mi-	ši	mi	se
Zlo-	bi	ka	Raj-	di-	To	telj,	žen
de	se	žil	zmi-	sa-	tu-	Dra-	Rip-
Kdo	vas?	čas,	ti,	zim,	tin	bil?	gos-
da	Pri-	sol-	pi-	rom	pod	šelj.	go-

Listnoca uredništva.

Koprivnica. Takih stvari ne moremo priobčevati. Kaj mislite, če bi mi vsako obhajanje godu opisali? Pozdravi! — Jesenice: Hvala za dopis, a ne moremo se ozirati na Kranjsko, saj še imamo za štajerske in koroške novice premalo prostora. Pišite v „Domoljub!“ Pozdravi! — Sv. Barbara pod Mariborom: Oprostite, gospodom take hvale niso ljube! — Rečica v Sav, dol: Najboljše bo, da to pustimo v miru! — Vojnik: Vsaj uredništvu morate razložiti, koga menite! — Kebl: Prepuzno, ker se uredništvo lista sklene v ponedeljek ob poludne. — Lahoviče, Gorenjsko: Za podlistke prosimo, a dopise pošiljajte „Domoljubu!“ Pozdrave!

Kako se pošlje po nakaznici naročnina?

Tukaj damo obrazec vsem našim naročnikom, da ne bodo v zadregi z dopisiljanjem naročnine. Obrazec kaže, kako se naroča s pošto nakaznico. Kar je na nakaznici z ležečimi črkami tiskano, mora naročnik sam napisati. Vse drugo je itak tiskano. Svoje ime naj napiše vsak razločno in natanko, da ne bo nobene pomote. Naj tudi vsak pripiše, ali je nov ali že star naročnik. Naj to zapiše in zraven številko zavitka. Evo, kako bi si recimo Ivan Smrekar naročil „Naš Dom“.

Angewiesener Betrag
Nakazani znesek

1 K — h

Name, Wohnort und Wohnung des Absenders
Ime, bivališče in stanovanje pošiljalčeve

Ivan Smrekar
mladenič

v Režol, p. Sv. Jurj ob Ščavnici.

Nov naročnik ali star naročnik.

Štev. zavitka 5.

Tukaj piše poštni uradnik!

Post-Anweisung auf } 1 K — h
Poštna nakaznica za }

2 h in Worten — z besedami

ena K — h

in — Za Slavno upravnishvo

„Našega Doma,“

in v (na) } v Mariboru

Straße, Haus Nr. } Koroška ulica št. 5.
Ulica, hiš. števo. }

Rechte Post und Band }
Zadnja pošta in dežela }

Tukaj se prilepi
znamka
za 10 h.

Tukaj piše poštni uradnik!

Naše naročnike prosimo, naj pokažejo ta vzorec tudi takim, ki še niso naročniki, pa bi si radi naročili. Delajte vedno naprej, razširjajte naš list ter tako podpirajte blagi namen, ki ga ima naš mladeniški list.

Svoji k svojim!

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

Dunajska cesta št. 19 v Medjatovi hiši v prtiličju
vsprejema zavarovanja vsakovrstnih **poslopij, premič-**
nin in **poljskih pridelkov** proti požarni škodi, kakor tudi
16 **zvonov proti poškodbii.**

Pojasnila daje in vsprejema ponudbe ravnateljstvo zavarovalnice v Ljubljani, kakor tudi po slovenskih deželah nastavljeni poverjeniki.
Ta edina slovenska zavarovalnica sprejema zavarovanja pod tako ugodnimi pogoji, da se lahko meri z vsako drugo zavarovalnico. — V krajih, kjer še ni stalnih poverjenikov, se proti proviziji nastavljajo spoštovane osebe za ta posel. — Postavno vloženi ustanovni zaklad jamči zavarovancem popolno varnost.

Slovenci! pristopajte k domači zavarovalnici!

Edina slovenska
zavarovalnica.

Kava in čaj iz prve roke,

to je naravnost od pridelovalca, torej popolno jamstvo za naravno, nepopačeno kavo
ob najnižjih cenah.
Naša nad 100.000 oralov velika posest na otoku Java se obdeluje jako umno. —
Naša kava in naš čaj sta zelo blagodišočna in ukusna pa jako izdatna. 49 12—2

Kava Javaflor, izvrsten, 4 $\frac{1}{4}$ kg za gld. 6.65
" fln, zelen, 4 $\frac{1}{4}$ kg za gld. 5.90
Java Brasil, mešanec, 4 $\frac{1}{4}$ kg za gld. 5.45

Pošilja se zadano in franko, brez stroškov na vsako pošto.
Cenik brezplačno in franko.

TURK & dr., veleposestnik na Javi.

Prodaja kave in čaja v lastni upravi. — TRST, via acquedotto 62.

Boljše kakor v vsaki drugi trgovini

se kupi v manufakturi trgovini z blagom

37 1—9

P. Srebre, pri Mariji lurški, Maribor,

Tegetthoffova ulica št. 23.

Sukno za moške od 70 kr. do najfinejše vrste, volнено blago za ženske od 15 kr. naprej; barhent bel, moder, ali pisan od 16 kr. naprej; platno belo in pisano od 9 kr. naprej; svileni robot od 70 kr. naprej; koce za konje od 90 kr. naprej; odeje in rjuhe na veliko izbor. — Nadalje prodaja

pohištva

mehkega in trdega, po zelo znižanih cenah; zofe, divane, preproge z zastori itd. itd.
Za velečastite gospode duhovnike najfinejše sukno za talarje in obleke

Najcenejša prodajalnica ur, zlatnine in srebrnine, optičnih predmetov, godbenih avtomatov, gramofonov

Dietingerja naslednik T. Fehrenbach

Maribor, Gosposka ul. 26, filijalka Dravska ul. 2.

Remonter ura iz nikla	gld.	1.80
črna jeklena rem. ura	"	2.60
srebrna remonter ura	"	8.40
srebrna verižica	"	—95
srebrna vratna verižica	"	—35
14 karat. zlata ženska remonter ura	"	8.90
14 karat. zlata možka remonter ura	"	16.80
14 karat. zlata verižica	"	5.60
14 karat. zlati prstan	"	1.90
14 karat. zlati uhani	"	1.50
ura na nihalo	"	4.20
ura z godbo	"	6.40
okrogle kuhinjske ure	"	1.65
ure budilnice	"	1.50

Vsaka ura je izkušana in natančno urejena. — Popravljanje ur, zlatnine in srebrnine 50 kr. — Ilustrovani ceniki o urah, zlatnini in srebrnini zastoj in franko. — Zamenja se stara zlatnina in druge starinske vrednosti. 29

Novi, veliki ilustrovani cenik izide v kratkem.

Bolete

za stojino na živinskih sejmih
s tekočimi številkami nareja na
zahtevanje točno in po ceni
Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Prva slovenska trgovina
z manufakturnim blagom

JOŽEF ULAGA

v Mariboru, Tegetthoffova ulica 21,
38 priporoča svojo 26—8

veliko zalogo vsakovrstnega blaga
za moške in ženske obleke
ter tudi vsakovrstne odeje, robce,
preproge itd.

Vse po najnižji ceni. — Vzorec se pošilja poštne prosto.

Vsakdo, kdor nakupi pri meni za 30 kron blaga, dobi, ako pošlje svojo fotografijo, svojo veliko sliko, ki je vredna 10 K.

Slovenci! Rodoljubi!

Darujte radi za

Dijaško kuhinjo v Mariboru!

Ravnokar je izšla
družinska pratika

za leto 1904.

43

Družinska pratika za leto 1904

s krasno barveno sliko: Sveta družina na ovitku, je najlepša izmed vseh slovenskih pratik. Nje vsebina je zelo zanimiva in raznovrstna ter ima mnogo ličnih slik. — Cena posamnim komadom 24 vin. Odjemalci na debelo dobijo mnogo ceneje pri naslednjih trdkah v Ljubljani:

Auer-Korenčan, J. Kordik, A. Krisper, H. Ničman in V. Petričič.

Dobiva se in zahteva naj se v vseh trgovinah na Kranjskem, Štajerskem, Koroškem, v Istri in na Goriškem.